

Kalamita

průšvihů

Ani se mi nechce vyprávět, co jsem způsobil o Vánocích, když táta v listopadu odjel na půl roku pracovat do Německa. Podle plánu jsme měli za ním s mámou přijet na Štědrý den, dostal totiž dovolenou jen jeden den a nestihl by přijet k nám a zase zpět.

Než táta odjel, dostal jsem za úkol starat se doma o takové ty chlupaté práce, jako je třeba odhazování sněhu od vchodu k brance. No, jako chlap férově přiznám, že své chlupaté povinnosti jsem trošku ošidil. Ne, že bych se na házení sněhu přímo vykašlal, ale říkal jsem si, že to nemá cenu hrotit každý den, když stejně pořád chumelí. A úterní večer, kdy konečně začaly vánoční prázdniny, jsem si představoval trochu jinak než s lopatou v závěji.

Ve středu dopoledne jsem využil toho, že je mamka v práci a balil jí dárky. Jenže nám došla izolepa, a já to bez ní neumím, tak jsem běžel pro novou. No běžel – spíš se brodil po stehna ve sněhu před domem a než jsem došel k brance, byl jsem totální sněhulák. Tušil jsem, že si to od mamky pěkně slíznou, protože takovou arktickou expedici taky musela absolvovat ráno cestou do práce, ale netušil jsem něco horšího.

Při plavbě sněhem mi někde z kapsy vypadl mobil!

Nejhorší bylo, že asi po třech hodinách marného hledání na dně závějí se zjevila u branky máma a vypadala na infarkt. Celou dobu mi volá, ať se rychle sbalím a dám věci do auta. Pojedeme už dneska, protože tátovi změnili dovolenou a místo pátku má volný čtvrtek.

Vyhrabat pro auto cestu k brance zabralo celé odpoledne, a tak jsme odjezd přesunuli na čtvrtek brzy ráno. Jenže! Asi před týdnem spadla ze střechy hromada sněhu rovnou před vrata od garáže, která tak nešla otevřít. Mamka proto zaparkovala před garáží a pak už nevyjela kvůli sněhu. Auto bylo ve čtvrtek ráno totálně pod sněhem.

Ušetřím si práci s předním sklem – stěračče to zvládnou přece rychleji! Strčil jsem klíčky do zapalování a pustil je. A ouha! Přimrzlé stěračče se nejen hned nerozjely, ale nerozjely se ani když už bylo sklo čisté a zahřáté. Mým chytrým nápadem se totiž spálila pojistka u stěračů a náhradní jsme neměli. Bez stěračů se jet nedalo a čekání, až někde otevřou a pojistku nám prodají, by nám zabralo čas na cestu za tátou.

A tak jsem poprvé trávil Vánoce bez táty a táta bez nás. Bylo mi to líto dvojnásob, protože jsem za to mohl já. Kdybych pravidelně odhazoval sníh, mohl jsem mobil najít včas, nemuseli bychom s mamkou celé odpoledne odhazovat tuny sněhu a mamka by mohla klidně parkovat v garáži. Nenapadla by mě ta blbost se stěrači a Vánoce mohly být úplně jiné.

Řeknu vám, teď už odklízím pravidelně jako pluh. A nejen na zahradě. Ale i v sobě. Jakmile totiž přijde kalamita průšvihů, stěračče mého svědomí nebudou mít dostatek síly se tou dálkou prohrabat a bez stěračů se vážně jezdit nedá. Uklízím proto radši včas, aby mě závějenosti neodřízla od Táty s velkým T nadobro.

POSLEDNÍ kamikadze

Koncem roku 1944 získávali ve válce v Tichomoří převahu Američané. Japoncům se nedařilo odvrátit zkázu, kterou působily americké bombardéry. Jediné řešení bylo zničit letadlové lodi, na nichž přistávala letadla. To se dalo uskutečnit jediným řešením: naložit malé letadlo výbušninami a zahynout v něm při nalétávání na paluby amerických křižníků.

V Japonsku se k tomuto činu, k tomuto „božím větru“ (Kamikadze) hlásilo tisíce mladých mužů či spíše chlapců. Byli odhodláni zemřít a zachránit tím svou vlast. Mezi přihlášenými byl i Matsuo Takaiuki (1927).

Šílení samurajové

Výcvik k jedinému a poslednímu letu byl tvrdý a neúprosný. Kamikadze museli dokonale ovládat letadlo, vydržet mnoha hodinové lety a se zbytkem posledních sil se vrhnout střemhlav na cíl a naplno jej zasáhnout. Nesměli minout... Každý z těchto národních hrdinů byl několik hodin před osudovým letem poctěn večerí s nejvyššími armádními důstojníky, byl na něm vykonán posvátný obřad, při němž byl mladý muž vzat mezi legendární obránce vlasti – samuraje. Jejich hlava byla ráno před letem ovázána rudou stuhou s japonskou vlajkou, jejich jména byla vytesána do zdi chrámu Jashukuni, aby všem připomínala, koho mají lidé uctívat a komu děkovat za japonské vítězství ve válce.

Tisíce mrtvých

Tyto strašlivé nálety byly ve válce na denním pořádku. Američané se děsili, od-

kud se vynoří bleskově útočící dvě nebo tři letadla s šílenými kamikadze. V prvních měsících roku 1945 bylo náletů tolik, že brzy chyběly Japoncům stroje a nejmladší kamikadze museli čekat, až jim továrny vyrobí ta nejjednodušší letadla, která budou schopna vykonat jediný let.

Dva tisíce zfanatizovaných a zdrogovaných kamikadze takto zahynulo, o dva tisíce kolegů a kamarádů přišel mladý Matsuo. Když se i on chystal na svůj den D, byla ohlášena kapitulace Japonska po hrůzném svržení atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki.

Jak dál?

Matsuovi se zhroutil svět. Viděl, kolik jeho kamarádů zahynulo (a k tomu v nádherné uniformě), kolik jich nyní žije ve slávě. Kládl si otázky, proč on žije, proč se dožil poválečné bída a utrpení, proč on není mezi nesmrtelnými. Byl rozhodnut spáchat sebevraždu utonutím. Když vyšel na svou poslední cestu, uslyšel zvony na věži katolického kostela. Ani nevěděl, jak se ocitl uvnitř chrámu. Byl v něm poprvé v životě. Ocitl se v jiném světě, modlitby lidí jej oslovily. Místo toho, aby skončil svůj život v řece, šel k františkánskému knězi a dlouze s ním mluvil o smyslu života, o víře. Dlouhé týdny nebyl schopen a ochoten pochopit františkánovy argumenty. Až jedna událost jím zalomcovala a změnila od základu jeho život.

Smysl života

V Nagasaki, kde Matsuo žil, se starali františkánští misionáři o malé japonské

sirotky, jimž válka zabila rodiče. Nikdo je nechtěl, tyto ubožáčky popálené atomovým zářením, se zohavenou kůží, vypálenýma očima. Matsuo viděl na vlastní oči lásku a péči těch, kteří zasvětili svůj život pomoci těmto trpícím, kteří opustili svou vlast, své blízké, aby naplnili Kristovo svědectví. A v těchto úžasných skutcích lásky našel hledající mladík odpověď na otázku, jaký je smysl života. Ano, vždyť jsem přece dostal život, abych pomáhal bližním, především opuštěným a chudým, jak to kázal a činil Ježíš! Duchovní obrácení bývalého kamikadze bylo úplné.

Takaiuki pět let ošetřuje děti v sirotčince v Nagasaki, ale to mu nestačí. Roku 1960 odchází studovat do Itálie bohosloví a o čtyři roky později je vysvěcen na kněze. Dodnes dokazuje ve své kněžské službě, že být hrdinou ve službách Ježíše je mnohem, mnohem vzácnější i náročnější než být jakkoli známý a mnoha lidmi oslavovaný samuraj.

Matsuo Takaiuki byl uchváten nezištnou a obětavou láskou františkánů k opuštěným a zmrzačeným dětem.

Mějme vždy v úctě ty, kteří svůj život zasvětili pomoci trpícím. Lidé, kteří nevěří, kteří hledají útočiště, smysl, cíl života, se dívají na křesťany, hodnotí, jestli opravdu žijí podle pravd evangelia. Bože, dej nám sílu, ať Tě dokážeme vyznávat nejen slovy, ale i skutky lásky. Lásky, která dává a nečeká nic nazpět. Lásky všeobětující.

Literatura: Kopecký, J. (ed.) Hrdinství pro každý den. I. vyd. Praha: Portál, 1996. 120 s.

Petr Janšta

Foto: wikipedia

BUDDHISMUS

Milý mladý příteli! To, že se Tvůj kamarád zajímá o buddhismus, nemusí ničemu vadit. Je to náboženství, které má rozhodně co nabídnout. Může se díky němu naučit neprahout po pomíjejících věcech. Princ Siddhárta Gautama – pozdější

Buddha – jednoho dne zjistil, kolik je na světě bolesti, o které v pohodlí svého zámku vůbec nevěděl. Byl zděšen, když pochopil, že život je plný trápení a že každého přemůže bolestná staroba, pokud to dříve neučiní nemoc či válka. Princ opustil svůj dům a stal se poutníkem, který hledal poznání v samotě. Hodně se postil, až skoro zemřel hladem. Po dlouhé době pochopil, že nikoliv extrémní askeze, ale rozumná míra ve všem – nejen v jídle – je správnou cestou. Z mnoha myšlenek buddhismu jsou nejdůležitější dvě: zdůrazňuje prázdnotu světa a snaží se o soucit se vším živým. Cestou této životní filozofie je meditace a púst, nejlépeším místem je klášter.

Nesmíme ale zapomenout – a to jistě kamarád brzy zjistí, že buddhismus vychází z úplně jiného pochození života a smrti než židovství a křesťanství. Vzpomínám si, jak jsme s kamarádem přišli do jedné vesnice v horách na Srí Lance. Divili jsme se, jak je vyzdobená. Naši průvodci nám řekli, že umřel jeden svatý buddhistický mnich a že všichni oslavují, protože se už znovu nenarodí. Náboženství pocházející z Indie totiž tvrdí, že člověk nežije jeden život, ale celou řadu životů. Když je však dokonalý, už se narodit nemusí. Přestane existovat, „vyvane“ a jeho „já“ zmizí (říká se tomu nirvána). Tady je ten největší rozdíl. My křesťané věříme, že žijeme jen jeden neopakovatelný život. Když umřeme, musíme se zodpovídat před živým Bohem. Byl-li život k Pánu Bohu zaměřený, naplní se náš jedinečný příběh díky Ježíši Kristu v nekonečné hloubce trojjediného Boha (říká se tomu nebe). Kamarádovi držím palce, aby pochopil, že křesťanství je starobylé a krásné náboženství. Dejme mu však čas. Ať zůstane upřímný, hodně čte a přemýšlí.

otec David Bouma

Foto: wikipedia

Kamarád se zajímá o buddhismus. Čekají ho nějaká nebezpečí a může vůbec dojít ke spáse? Aleš, 15 let

